

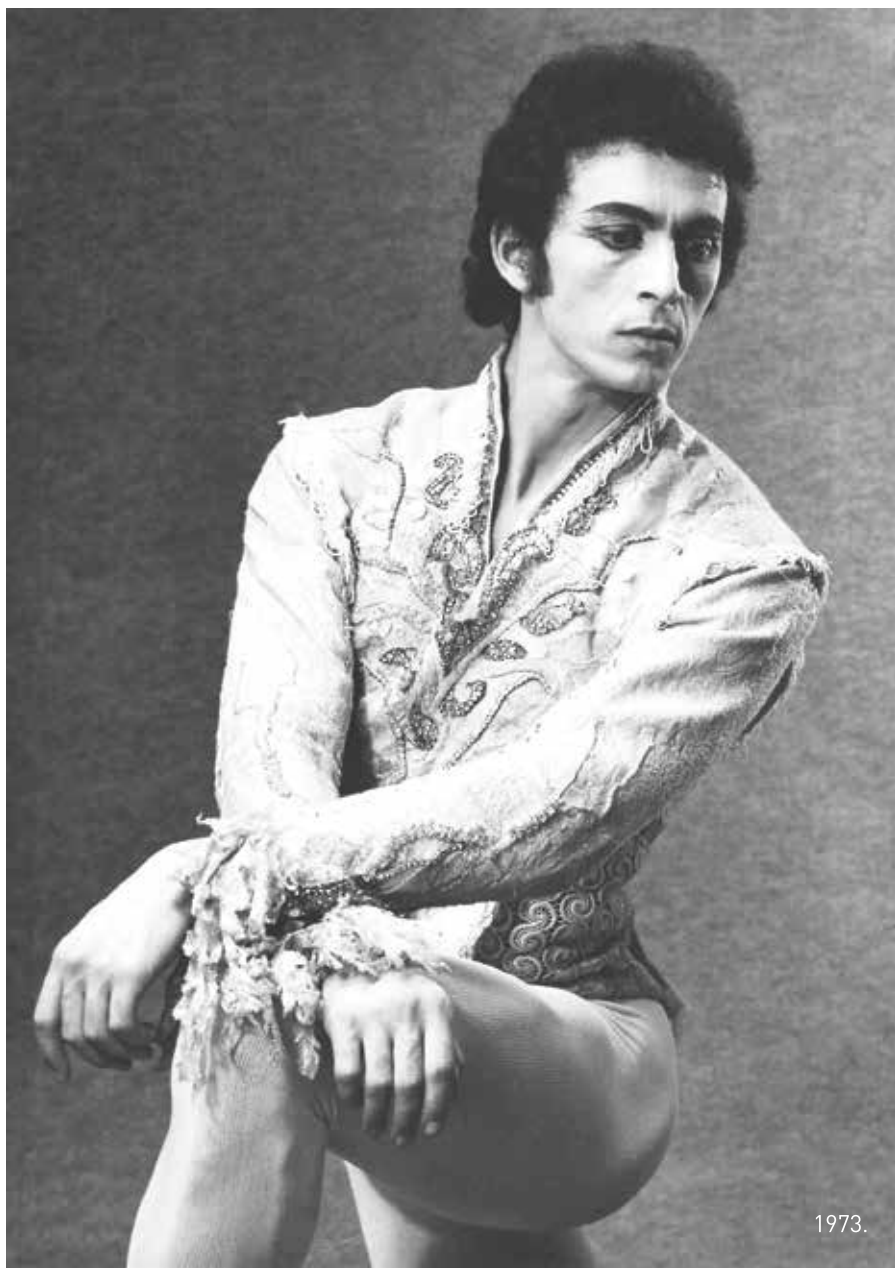
Радомир Вучић

незаборавни Принц

Аутор изложбе
Милена Јауковић

РЕЧ АУТОРА

Л ако је било потрчати у сусрет припреми једне изложбе, посвећене овако значајном уметнику. Испоставило се, пак, много тежим, али услед тога свакако изазовнијим, пробити се кроз разуђену и разасуту, обимну архивску грађу и, напослетку, упустити се у покушај визуелног уобличења тог величанственог мозаика, који би, на адекватан начин, представио сценски карактер и све богатство Вучићевог уметничког бића, тежећи захватању онога што је подједнако важно – *духа једне епохе.*

Музеј Народног позоришта у Београду | Сезона 2018/19.

Радомир Вучић

незаборавни Принц

Аутор изложбе и каталога

Милена Јауковић

Отварање изложбе | 28. фебруар 2019.

Радомир Раде Вучић рођен је 31. маја 1948. у Бачком Градишту. Балетско образовање стиче у балетској школи *Лујо Давичо*, у раду са педагозима Нином Кирсановом, Даницом Живановић, Тилком Језершек и Миром Николић. Играчку каријеру започиње 1965. године, најпре као члан ансамбла, а потом и као солиста Балета Српског народног позоришта у Новом Саду, где је одиграо и своју прву главну ролу, улогу Синбада у балету *Шехерезада*. Године 1970. прелази у Балет Народног позоришта у Београду, у коме постаје истакнути солиста, а убрзо и првак Балета, 1972. године. Током каријере, тумачио је све најзначајније улоге класичног и неокласичног балетског репертоара и учествовао у многим сценско-музичким остварењима и бројним наступима на телевизији.

Сарађивао је са нашим најеминентнијим кореографима и водећим балетским уметницима свога доба. Остварио је многа гостовања у некадашњој Југославији и у иностранству.

Са сцене се повлачи 1992. године и посвећује педагошком раду.

Био је директор Балета Српског народног позоришта у Новом Саду и у два наврата директор Балета Народног позоришта у Београду.

До последњег дана био је на челу балетског ансамбла Позоришта на Теразијама.

Напустио нас је 31. децембра 2009. године.

Од многобројних награда и признања издвајају се:

Награда Народног позоришта у Београду за улогу Дон Хозеа у балету *Кармен*, 1976.

Награда Народног позоришта у Београду за улогу Ромеа у балету *Ромео и Јулија*, 1979.

Награда Народног позоришта у Београду за улогу Ивана Царевића у балету *Жар птица*, 1983.

Награда X Југословенског балетског бијенала у Љубљани, за улогу Пер Гинта у балету *Пер Гинт*, 1983.

Годишња награда СИЗ-а културе Београда за улогу Ивана Царевића у балету *Жар птица*, 1983.

Плакета Народног позоришта у Београду за изузетан уметнички допринос, 1985.

Награда за животно дело Удружења балетских уметника Србије, 2003.

Национално признање за свеукупни допринос култури Републике Србије.

На иницијативу Председништва Удружења балетских уметника Србије, установљена је годишња награда Народног позоришта у Београду, *Радомир Вучић*, намењена истакнутим уметничким креацијама младих балетских играча, оствареним на сценама овог театра. Први добитник ове награде је првак Балета Јовица Бегојев (2011).

Боривоје Младеновић, Радомир Вучић и Љубиша Вучић, РОМЕО И ЈУЛИЈА, 1979.

Иванка Лукатели и Радомир Вучић, 1973.

РАДОМИР ВУЧИЋ НА СЦЕНИ НАРОДНОГ ПОЗОРИШТА

Радомир Раде Вучић један је од најцењенијих, највољенијих и уметнички најмаркантнијих балетских играча у историји Балета Народног позоришта у Београду. На његову сцену први пут је ступио 19. јануара 1970. године, тумачећи улогу Арслан-бега у балету *Охридска легенда*. Препознат као перспективан и изузетно талентован млади играч, Вучић ће, за кратко време, бити укључен у текући балетски репертоар, тумачећи улогу Тибалда у балету *Ромео и Јулија*, као и ванредно захтевну улогу класичног балетског наслеђа – Принца Дезиреа у *Зачараној лепотици*. О великом поверењу које је тадашња управа, на челу са директорком Балета Јованком Бјеогојевић, великодушно указала новопридошлом играчу, можда најбоље сведочи податак да је Радомир Вучић, након само пар месеци од прикључивања београдском ансамблу, постао Принц Зигфрид у знаменитој кореографској поставци *Лабудовог језера* Димитрија Парлића. Ову ролу, која се, када је реч о мушкој балетској литератури, сматра самим врхунцем класичног балетског репертоара, Радомир Вучић ће на сцени Народног позоришта у Београду тумачити у преко 80 представа, чиме је ушао у историју овог театра, као играч који је Принца Зигфрида одиграо далеко највећи број пута.

Деловање Радомира Вучића, као играча, нераскидиво је повезано са именом нашег најзначајнијег кореографа, Димитрија Парлића, али је током своје играчке каријере остварио веома упечатљиве и запажене улоге и у кореографским делима Вере Костић, Лидије Пилипенко, Жанин Шара, Микаеле Атанасиу, Милка Шпаремблека и др. Случај је тако хтео да су играчки успон и уметничко сазревање овог уметника коинцидирани са стваралачки динамичном, плодном и креативно врло надахнутом фазом оног периода, који у колективном сећању остаје забележен као „златно доба“ балета Народног позоришта. На крилима овог стваралачког импулса и њему припадајућег авангардног кореографског израза, у пуном смислу те речи, који своје зачетке бележи средином прошлога века, на сцену се 70-тих година постављају дела најразноврснијег визуелног и кореографског уобличења: *Бахус и Аријадна*, *Птицо, не склапај своја крила*, *Ана Карењина*, *Двобој Танкреда и Клоринде*, *Симфонија С-dur*, *Абракасас*, *Кинеска прича*, *Кармен*, *Катарина Измаилова '77*, *Ромео и Јулија*... Касније долазе *Бановић Страхиња*, *Пер Гинт*, *Петрушка*, *Жар птица*, *Тријумф Афродите*, *Охридска легенда*, *Јелисавета*, *Самсон и Далила*... Заједничко свим овим остварењима било је то да је у њима главне и насловне улоге играо Раде Вучић - надахнуто, сценски моћно, посвећено, незаборавно. Па тако, из сезоне у сезону, он ниже нове улоге у антологијским неокласичним кореографским остварењима, најшароликијег интерпретативног дијапазона, истовремено предано негујући и унапређујући своју класичну играчку технику, кроз улоге Грофа Алберта, Принца Зигфрида, Базила, Франца. До оног драгоценог, луцидношћу прожетог „кључа“ за тумачење својих карактерно сложених улога, у којима је софистицирано пленио, како снагом свог уметничког бића, тако и складом и лепотом своје сценске фигуре, Раде Вучић је долазио аутентичним осећајем за сценски тренутак и непогрешивим уметничким инстинктом. Захваљујући томе, он је на јединствен и непоновљив начин, суверено овладавао својим Бахусом, Вронским, Танкредом, Фаустом, Мандарином

Вуом, Дон Хозеом, Сергејем, Ромеом, Бановић Страхињом, Пер Гинтом, Иваном Царевићем, Марком, Радошем Орловићем, Оцем храма... Међу, можда, најуспешније Вучићеве улоге убраја се и улога *Дон Хозеа* у балету *Кармен*, са чим се и сâм уметник својевремено сложио: „ Чини ми се да је Дон Хозе улога коју сам највише осећао. [...] чини ми се да сам Дон Хозе једноставно – ја. То је нешто што не могу лако речима исказати. То је оно када човек каже да му нека улога потпуно лежи.“¹

Један од најзначајнијих тренутака у овој блиставој уметничкој каријери, представљао је наступ на II Међународном такмичењу младих балетских уметника у Москви које се, и дан данас, сматра једним од најпрестижнијих догађаја ове врсте. Те 1973. године, Иванка Лукатели и Радомир Вучић, у конкуренцији од 104 играча из читавог света, ушли су у други круг овог такмичења, што је представљало незамислив успех. Како се много година касније и сам Раде сећао, након завршетка одломка из балета *Двобој Танкреда* и *Клоринде*, у препуној сали Бољшог театра настао је подужи мук, необично дуг, у мери да је обоје наших уметника помислило да је негодовање готово неминовно, да би се, потом, проломио аплауз који је трајао и трајао... Велики успех овај наш балетски пар постигао је и у Осаки 1978. године, ушавши у финале Међународног такмичења балетских парова.

Овладавање свим оним вештинама које једног играча чине поузданим, несебичним и сналажљивим партнером, сматра се великим достигнућем и важном референцом у балетској уметности. Радомир Вучић је био врхунски партнер. У његовим рукама, његове партнерке су биле сигурне: могле су да мисле „на себе“, на своје играчке задатке и на лик који тумаче, знајући и осећајући да је он ту, спреман да брзо и спретно реагује, ако затреба, способан за брзу и ваљану процену сваке деликатне сценске ситуације. Балерине је чувала његова партнерска усресређеност, партнерска пожртвованост и оно, можда, најважније – партнерска топлина, као суштински предуслов достизања оне магичне, ничим ухватљиве сценске „хемије“ дуетних облика. Због тога су Радета његове партнерке толико волеле, веровале му и са њим радо играле. „Дар за партнерство ми је много помогао у животу. [...] Једноставно, за партнерство сам имао природан таленат“.² У почетку, учећи од старијих колегиница, временом је великодушно узимао учешће у раду са тек стасалим младим уметницама. Највећи број улога и одиграних представа Раде Вучић је остварио са Иванком Лукатели, Вишњом Ђорђевић, Лидијом Пилипенко, Душицом Томић и Милицом Бијелић. Током своје дуге каријере, играо је са уметницама различитих генерација: Јованком Бјегојевић, Душком Сифниос, Јеленом Шантић, Весном Лечић, Љиљаном Хмелом, Соњом Вукићевић, Маријом Јанковић, Зојом Беголи, Љиљаном Шарановић, Душком Драгичевић... Из ових непоновљивих стваралачких сусрета и интензивних уметничких прожимања, која су увек остављала довољно места за испољавање индивидуалних особености сваког од уметника, настали су неки од најпоетичнијих, али и најстраственијих играчких дијалога нашег класичног и неокласичног балетског репертоара, од којих, услед великог броја остварених улога, издвајамо тек неколико: *Кармен – Дон Хозе*, *Ана – Вронски*, *Катарина – Сергеј*, *Јулија – Ромео*, *Жар-птица – Иван Царевић*... Раде је био партнер и бројним гостујућим балеринама: Наталији Бесмертновој, Али Артушкиној, Дорис Лејн, Александри Декстер, Весни Буторац (у *Лабудовом језеру*), Вери Кировој (у *Жизели*). Један непланирани догађај, заузео је посебно место

---

¹ Милица Зајцев, *Игра што живот значи*, Музеј позоришне уметности Србије, Београд, 1994, стр. 150

² Исто, стр. 148

у каријери овог великог играча – стицајем околности, приликом гостовања чувеног руског балетског пара, звезда Бољшег театра, велики играч Владимир Тихонов, био је спречен да, са Бесмертновом, наступи у улози Принца Зигфрида пред београдском публиком. Како би спречили отказивање представе са славном гошћом, одлучено је да Раде те вечери буде њен партнер. За само један дан, требало је ускладити све разлике у кореографској поставци и што је најважније, али и најтеже – узајамно „продисати“ са партнером и, за тако кратко време, стећи међусобно поверење. „Све време размишљао сам о томе како је Бесмертнова имала храбрости да се упусти у овакав ризик. Колико је мени било тешко, њој је било још теже, јер годинама игра са Тихоновим. Ако ја погрешим, публика ми неће замерити, јер ће сазнати да сам „ускочио“, али њој неће опростити.“³ Упућујући му јавно комплименте за партнерство, Бесмертнова је тада изјавила: „Ми смо једна врста хероја, када смо се усудили да само са једном пробом изиђемо пред публику“⁴.

Вучић је самостално најчешће гостовао у Сплиту, Новом Саду, Загребу, Скопљу. Са Балетом Народног позоришта остварио је велики број гостовања широм некадашње Југославије, као и у иностранству: Лозана, Барселона, Техеран, Сицилија, Солун, Дортмунд, Будимпешта... Године 1973. Вучић је, заједно са Вишњом Ђорђевић, гостовао у Хавани, где су тумачили главне улоге у *Жизели* и одломке из *Ане Каренине*. Као нарочито значајно, истичемо гостовање у Новосибирску, Алма Ати и Вилнусу, 1976. године, када су, као представници наше земље и Народног позоришта у Београду, Лукателијева и Вучић гостовали у склопу велике међународне прославе 200-годишњице постојања Бољшег театра у Москви. Тада их је за главне улоге у *Лабудовом језеру* припремала легендарна руска балерина Олга Лепешинска, која је, на крају представе, изразила жељу да се са нашим уметницима поклони публици, у знак поштовања према оствареним високим дометима њихове изведбе.

О сопственом виђењу балетског стваралаштва, о сплету односа између играчке технике и интерпретативне награде, сâм Вучић је рекао: „Да би се одиграла једна улога, прво техника мора да се заборави (она се подразумева), а друго, надградња која долази касније треба да иде из срца, из душе, јер ако тога нема – улоге не постоје. Зашто неко избије у први план? Нико у први план није избио само техником. То је нешто што се научи, што се мора знати, а надградња технике, то је оно што је уметност.“⁵

Двадесет година свог уметничког рада Вучић је 1985. године обележио премијерним наступом у улози Марка, у балету *Охридска легенда*, у кореографији Димитрија Парлића. Од публике и сцене Народног позоришта у Београду опростио се 23. априла 1992. године, улогом Оца у представи *Васкрсење*, у кореографији његове дугогодишње партнерке Лидије Пилипенко. Чин опраштања био је потресан. Судећи по дуготрајним, стајаћим овацијама гледалаца и колега, којима се није назирао крај, потписници овога текста, која се тада налазила у гледалишту, као ученица балетске школе, било је и више него јасно да је реч о завршетку једне велике, блиставе, незаборавне и јединствене балетске каријере, која је оставила дубок, дубок траг у историји југословенског балета и Народног позоришта у Београду.

Милена Јауковић

---

³ Авдо Мујчиновић, *За дан постао партнер Бесмертнове*, „Експрес“, 22. XII 1971.

⁴ Исто

⁵ Милица Зајцев, *Игра што живот значи*, Музеј позоришне уметности Србије, Београд, 1994, стр. 150

ОСТВАРЕНЕ УЛОГЕ

На сцени Српској народној позоришћу

Чарлстон, *Балетске ципелице причају*, кор. Ико Отрин и Георги Македонски, прем. 26. XII 1965.
Мазурка / Чардаш, *Копелија*, кор. Вера Костић, прем. 18. I 1966.
Мушкарци, *Демон злата*, кор. Ико Отрин, прем. 14. VI 1966.
Солиста у: *Мале играрије (1001 ноћ)*, кор. Ико Отрин, прем. 26. I 1967.
Синбад, *Шехерезада (1001 ноћ)*, кор. Ико Отрин, прем. 26. I 1967.
Солиста у: *Балетска свечаност (1001 ноћ)*, кор. Ико Отрин, прем. 26. I 1967.
Pas de deux (I чин), *Жизела*, кор. Георги Македонски, по Коралију и Петипа, прем. 14. III 1967.
Гроф Алберт, *Жизела*, кор. Георги Македонски, по Коралију и Петипа, прем. 14. III 1967.
Мануел, *Дон Кихот*, кор. Ико Отрин, прем. 3. II 1968.
Снежни краљ, *Шчелкунчик*, кор. Ико Отрин, прем. 20. V 1968.
Принц Зигфрид, *Лабудово језеро*, кор. Карол Тот, по Петипа и Иванову, прем. 10. XII 1968.
Pas de seul - Први официр, *Есмералда*, кор. Ико Отрин, по Пероу, прем. 19. IV 1969.
Тортимо, *Агостино*, кор. Борис Тонин, прем. 12. XII 1969.
Солиста у: *Passion*, кор. Борис Тонин, прем. 12. XII 1969.
Жан де Бријен, к.г. *Рајмонда*, кор. Жарко Миленковић, по Петипа, прем. 12. III 1974.
Ћерим Абдул-ага, к.г. *Стамена*, кор. Фрањо Хорват, прем. 7. V 1976.
Ромео, к.г. *Ромео и Јулија (Четири балета)*, кор. Миљенко Штамбук, прем. 20. XI 1978.
Младић, к.г. *Рапсодија у плавом (Четири балета)*, кор. Миљенко Штамбук, прем. 20. XI 1978.
Американац, к.г. *Американац у Паризу (Четири балета)*, кор. Миљенко Штамбук, прем. 20. XI 1978.
Софроније Кирић, к.г. *Вечити младожења*, кор. Лидија Пилипенко, 14. XII 1986.

Ојере и ојерете

Лакеј, *Чаробна виолина*, кор. Ико Отрин, прем. 15. III 1966.
Црногорац, *Кнез од Зете*, кор. Бранко Марковић, прем. 11. X 1966.
Солиста, *Продана невеста*, кор. Жарко Миленковић, прем. 1. XI 1966.
Морнар / Носач / Младић, *Париски живот*, кор. Ико Отрин и Маргита Братоножић, прем. 24. IV 1967.

На сцени Народној позоришћу у Београду

Арслан-бег, *Охридска легенда*, кор. Димитрије Парлић, први пут у улози: 19. I 1970. (прем. 29. XII 1966)
Тибалдо, *Ромео и Јулија*, кор. Димитрије Парлић, први пут у улози: 26. I 1970. (прем. 29. III 1965)
Хуанов двојник, *Хуан од Царисе*, кор. Димитрије Парлић, први пут у улози: 1. II 1970. (прем. 17. I 1968)
Принц Дезире, *Зачарана лепотица*, кор. Олга Јордан, по Петипа, први пут у улози: 2. III 1970. (прем. 8. VII 1968)
Принц Зигфрид, *Лабудово језеро*, кор. Димитрије Парлић, по Петипа и Иванову, прем. 16. V 1970.

Солиста у: *Птицо, не склапај своја крила*, кор. Вера Костић, први пут у улози: 9. X 1970. (прем. 7. X 1970)
Човек, *Шеста симфонија*, кор. Димитрије Парлић, први пут у улози: 13. XII 1971. (прем. 21. XII 1968)
Гроф Алберт, *Жизела*, кор. Леонид Лавровски, по Коралију, Пероу и Петипа, први пут у улози: 9. I 1972. (прем. 14. IV 1957)
Бахус, *Бахус и Аријадна*, кор. Димитрије Парлић, прем. 18. III 1972.
Ханук, *Голем*, кор. Димитрије Парлић, прем. 18. III 1972.
Вронски, *Ана Карењина*, кор. Димитрије Парлић, прем. 23. XII 1972.
Танкред, *Двобој Танкреда и Клоринде*, кор. Димитрије Парлић, први пут у улози: 12. I 1973. (прем. 14. IV 1962)
Солиста у: *Симфонија C-dur*, кор. Димитрије Парлић, прем. 23. VI 1973.
Базил, *Дон Кихот*, кор. Дорис Лејн, по Петипа, прем. 23. VI 1973.
Фауст, *Абракас*, кор. Жанин Шара, прем. 26. XII 1973.
Ву, мандарин, *Кинеска прича*, кор. Димитрије Парлић, прем. 29. III 1975.
Мужик са станице, *Ана Карењина*, кор. Димитрије Парлић, први пут у улози: 22. I 1976. (прем. 23. XII 1972)
Дон Хозе, *Кармен*, кор. Вера Костић, прем. 28. II 1976.
Сергеј, *Катарина Измаилова '77*, кор. Димитрије Парлић, прем. 27. XI 1977.
Ромео, *Ромео и Јулија*, кор. Димитрије Парлић, прем. 31. I 1979.
Солиста у: *Las Pasiones (Балетско вече)*, кор. Душан Трнинић, прем. 30. IX 1979.
Франц, *Копелија*, кор. Димитрије Парлић, прем. 14. II 1980.
Бановић Страхиња, *Бановић страхиња*, кор. Лидија Пилипенко, прем. 2. IV 1981.
Солиста у: *Сусрет прве врсте (дует)*, кор. Владимир Логунов, прем. 5. X 1981.
Пер Гинт, *Пер Гинт*, кор. Микаела Атанасиу, прем. 8. VI 1982.
Црнац, *Петрушка*, кор. Димитрије Парлић, 17. I 1983.
Иван Царевић, *Жар птица*, кор. Димитрије Парлић, прем. 17. I 1983.
Солиста у: *Симфонијски триптихон*, кор. Димитрије Парлић, прем. 5. IV 1984.
Корифеј, *Тријумф Афродите*, кор. Милко Шпаремблек, прем. 14. VI 1984.
Марко, *Охридска легенда*, кор. Димитрије Парлић, прем. 7. V 1985.
Солиста у: *Паганини - дует (Дивертисман)*, кор. Јуриј Вамош, прем. 27. XII 1985.
Радош Орловић, *Јелисавета*, кор. Лидија Пилипенко, прем. 21. IV 1986.
Отац храма, *Самсон и Далила*, кор. Лидија Пилипенко, прем. 11. XII 1989.
Отац, *Васкрсење*, кор. Лидија Пилипенко, прем. 16. III 1992.

Ојере

Полонеза/Краковјак/Валцер/Мазурка, *Иван Сусањин*, кор. Серђо Штефански, прем. 22. I 1970.
Принц, *Боконда*, кор. Димитрије Парлић, прем. 21. XII 1970.
Фауст, *Фауст (Валпургијска ноћ)*, кор. Вера Костић, прем. 15. III 1978.

Млади краљевић, *Стефан Дечански*, драмски летопис у три виђења; ред. Јован Путник, кор. Димитрије Парлић, прем. 7. X 1970.

Лидија Филипенко и Радомир Вучић,
БАХУС И АРИЈАДНА, 1972.

Милица Бијелић и Радомир Вучић,
РОМЕО И ЈУЛИЈА, 1979.

„Пријатно је констатовати да се као њихов партнер, у улози Принца Зигфрида, појавило једно талентовано, ново име – Радомир Вучић. То је плесач који располаже многим својствима потребним овој уметности: лакоћом у скоковима, сигурношћу у подршци и веома погодном статуrom.“

Стана Ђурић Клајн, *Обнова 'Лабудовог језера'*, „Политика“, 22. V 1970.

„[...] у другом делу је он заблистао не само емоционалним трептајима, него и чудесно лаким и хитрим скоковима, какви се ретко виђају на нашој сцени. Тиме је доказао да је не само равноправан партнер главне јунакиње, него и дорастао за најсложеније балетске задатке.“

Стана Ђурић Клајн, *Круна двадесетогодишњег рада*, „Политика“, 6. III 1976 – КАРМЕН

„Сергеја је играо Радомир Вучић, истичући лепоту својих играчких линија у солистичким деоницама и сигурност у дуетима са протагонисткињом, који су као лирска компонента представе били најупечатљивији.“

Милица Зајцев, *Допринос савременом театру*, „Борба“, 5. XII 1977 – КАТАРИНА ИЗМАИЛОВА `77

„Ромео Радомира Вучића је управо имао ту снагу, те је његово остварење, у којем не треба занемарити плесну компоненту – сигурне окрете, високе скокове са меким доскоцима, владање целим сценским простором – било колико страствено, толико и драмски упечатљиво.“

Милица Зајцев, *Мајсторство кореографије*, „Борба“, 2. II 1979 – РОМЕО И ЈУЛИЈА

„Ипак, један балетски умјетник се потпуно надвио над цијелом представом и довео је до граница нестварности: Ромео Радомира Вучића. Тешко је и описати ријечима колики је тај просторни и звуковно мисаони мир којег доноси са собом на сцену овај изузетан играч. Цијела његова игра и покрети нису циљ сами себи, већ само пут ка откривању једног знатно скривенијег и дубљег свијета. [...] Са снагом која је готово ибзеновска, продире у имагинаран живот неког измишљеног јунака, да би га оживео и учинио стварним.“

Ксенија Зечевић, *Носиоци звука и покрета*, „Књижевне новине“, 10. II 1979 – РОМЕО И ЈУЛИЈА

„Радомир Вучић као Бановић Страхиња, деловао је мисаоно, повучено, испољавајући дубоке патње превареног човека. Технички изванредно дотераном игром дао је улогу која може остати у сећању.“

Мира Сујић Виторовић, *Драме и играрије*, „Политика“,
8. IV 1981 – БАНОВИЋ СТРАХИЊА

„Слављеник, Радомир Вучић, искусни мајстор балетске сцене, свој јубилеј је достојно обележио, играјући Марка полетно и складно, истичући префињеност плесних линија и скокова који карактеришу његову играчку индивидуалност, што је и препуно гледалиште на крају представе овацијама поздравило.“

Милица Зајцев, *Једноставна решења*, „Борба“,
14. V 1985 – ОХРИДСКА ЛЕГЕНДА

„Радомир Вучић, залагањем, добром игром и убедљивом глумом, на које је београдска публика навикла када је реч о овом врсном играчу, доноси лик сердара Орловића.“

Мира Сујић Виторовић, *Страст и издаја*, „Политика“,
23. IV 1986 – ЈЕЛИСАВЕТА

„Најпотреснију креацију, у играчком и у глумачком погледу, дао је Радомир Вучић, који је неправедно прогнаног старог сердара Радоша одиграо потресно и племенито.“

Милица Зајцев, *Осмишљена поставка*, „Борба“,
24. IV 1986 – ЈЕЛИСАВЕТА

„Радомир Вучић, Отац храма, сугестиван, одличне појаве, држао је у руци све конце радње.“

Мира Сујић Виторовић, *Шта се збило са примабалерином*,
„Политика“, 15. XII 1989 – САМСОН И ДАЛИЛА

„Непогрешиви партнер и добар играч, Радомир Вучић је Оца храма играо ауторитативно и са извесном мистичном мирноћом.“

Милица Зајцев, *Самсон без косе*, „Борба“,
18. XII 1989– САМСОН И ДАЛИЛА

Вишња Ђорђевић и Радомир Вучић,
КИНЕСКА ПРИЧА, 1975.

Боривоје Младеновић и Радомир Вучић,
РОМЕО И ЈУЛИЈА, 1970.

Памтимо, господо!

Наш велики уметник, наш незаборавни колега, звезда балетске сцене, бескрајан број величанствених улога - то је био Раде Вучић.

Моје сећање на Радета сеже у нека другачија времена, мирнија, лепша, незаборавна. Ушао је у балетску салу, изузетно грађен, скроман, племенитог држања. Положио је руку на први балетски штап, а погледи целог ансамбла су се, за тренутак, зауставили на њему. Био је велики од првог, првог тренутка.

И док данас размишљам о Радету, сећам се да смо тада сви ми, његове будуће колеге, у њему видели изузетан таленат и будућу балетску звезду, што се и обистинило. Убрзо је свима постало јасно да га и наш велики кореограф Димитрије Парлић помно и непрекидно посматра, осећајући да се у том младом човеку крије будући велики уметник.

Са невероватном лакоћом ишао је из улоге у улогу, а партнерке су у њему препознале изврсног партнера, коме је балерина увек била на првом месту. До крајности осећајући примабалерине са којима је играо и имајући „слуша“ за њих, као ретко ко, он је чинио да су оне, кроз његове руке, *постајале и бивале*.

Многе моје улоге биле су неодвојиво везане за Радета, одигравши са њим много, много представа. Али, ја сам данас захвална судбини, која ми је доделила ту срећу, и довољно храбрости, да се у једном тренутку своје каријере отиснем у кореографски рад. Схватила сам да, после многих година рада са тако моћним кореографима, и ја могу, и треба, да почнем да размишљам као кореограф. Почетак мог рада на креирању балета био је обележен страхом и размишљањем: ко је тај играч који може одиграти једног Бановић Страхињу! Ко? Једино - Раде Вучић. Приступање овој улози, за њега је било саткано од продирања у саму *идеју* овог значајног лика наше народне поезије. Раде је одагнао све моје страхове, показавши сву своју величину, као уметника. Његов Бановић Страхиња је био фасцинантан. Десило се чудо и, на Фестивалу у Љубљани, представа је изванредно прошла, а ја сам знала коме треба да се захвалим, и као колега, и као пријатељ. Због тога сам и касније у свом кореографском раду имала потребу да Раде увек буде са мном, присутан на пробама мојих балета.

Као и многи наши балетски уметници, и Раде заслужује да се обезбеди сећање на њега и његов рад, кроз које ће сви они и даље трајати и живети. Балетска уметност заслужује да живи. И зато - чувајмо успомену на нашег Радета Вучића!

Иванка Лукатели, Соња Вукићевић и Радомир Вучић,
САМСОН И ДАЛИЛА, 1989.

Лидија Пилипенко

*примабалерина, кореограф,
некадашњи директор
Балета Народнoг позоришта у Београду и
добитник Националног признања
за свеукупни допринос култури Републике Србије*

Захваљујем се Свенки Савић и Милени
Лесковац из СНП-а, Милисанди Миловић и
Зорану Максимовићу из ПМВ-а и Александри
Милошевић и Гордани Степановић из МПУС-а, на
професионалној сарадњи и колегијалној подршци.

Сви наведени подаци у каталогу потичу из
доступних архива Народнoг позоришта у Београду,
Српског народног позоришта и
Музеја позоришне уметности Србије.

ИЗДАВАЧКА ДЕЛАТНОСТ НАРОДНОГ ПОЗОРИШТА У БЕОГРАДУ

За издавача
ИВАНА ВУЈИЋ КОМИНАЦ

Графички уредник
ЈОВАН ТАРБУК

Аутор изложбе
МИЛЕНА ЈАУКОВИЋ

Дизајн изложбе и каталога
ЈЕЛЕНА РАТКОВИЋ

Техничка поставка изложбе
СРЂАН МИХИЋ

Насловна страна каталога и плакат:
Радомир Вучић, *Танкред*, 1973, фото Д. Кажих

Коришћене фотографије из фондова МПУС, Народног позоришта у Београду, Српског народног позоришта, Позоришног музеја Војводине и личних архива Весне Вучић, Лидије Пилипенко, Милице Бијелић, Марије Јанковић и Константина Тешее

Аутори фотографија: Мирослав Крстић,
Драгољуб Кажих, Гаврило Грујић,
Милорад М. Скенџић и Срђа Мирковић

Штампа каталога
Vigrograf, Београд
Тираж 400 примерака

В. д. управнице Народног позоришта у Београду
Ивана Вујић Коминац

Директор Музеја Народног позоришта у Београду
Драган Стевовић

Организатор Музеја Народног позоришта у Београду
Драгица Гаћеша

Маркетинг Народног позоришта у Београду 2622180

Музеј Народног позоришта у Београду, Доситејева 2
Тел: 3284473
www.narodnopoistoriste.rs
е-mail: muzej@narodnopoistoriste.rs

CIP - Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

792.82.071.2:929 Вучић Р.[083.824]
792.82.091(497.11)“19”[083.824]

ЈАУКОВИЋ, Милена, 1979-

Радомир Вучић : незаборавни Принц : Музеј Народног позоришта у Београду,
28. фебруар 2019. : сезона 2018/19. / аутор изложбе и каталога Милена Јауковић ; [аутори фотографија Мирослав Крстић ...[и др.]]. - Београд : Народно позориште, 2019 [Београд : Vigrograf]. - 12 стр. : фотогр. ; 21 x 21 cm

Тираж 400.

ISBN 978-86-80918-16-7

а) Вучић, Радомир [1948-2009] - Изложбени каталози
COBISS.SR-ID 273979916

*P. S. Са овоја свећа, уметнику лавиринта и
вечијом лушалици*

Код тебе је све почињало са крајем, иако би требало са почетком балетског умећа. Тај крај се догађао свакодневно и са сваким спуштањем завесе, којих је било безброј. Ти си лутао кроз ову балетску уметност, као кроз снеге о њој. Ти си био музика и осећај. Познавали смо те, неки од нас још од детињства, делили са тобом нешто необјашњиво и неухватљиво, својствено балетској уметности. Остаћеш у нашим сећањима као вечни Принц, као неко ко нам је дат на поклон.

Иванка Лукатели

*примабалерина и балетски педагог,
добитник Националног признања
за свеукупни допринос култури Републике Србије*

МУЗЕЈ
НАРОДНОГ
ПОЗОРИШТА
2010

